

A HIBA

PÁRATLAN OLDAL - LX. évfolyam, 15. szám, 2016. április 15.

Az amúgy is krízisben lévő TV2-nél szörnyű hiba rontotta le az időjárás-jelentés színvonalát április nyolcadikán. Történt, hogy a műsorvezető, Horváth Szilárd erejét megfeszítve igyekezett legalább ezt az adást igazi műsorrá formálni, s egy valóságos zenei etűddel állt elő. Művét arra építette, hogy a természetben létező szelek (és itt bizonyára Boreászra, Zephüroszra, Notoszra és Euroszra gondolt) szoros összefüggésbe hozhatóak az ember beleiben keletkező szélfajtákkal. Legalábbis 6–7 éves korban. Ám mivel nem akart felszínes, odakent produkciót adni, művét a kifinomultabb kétszólamúságra építette: majd ő, mintegy az etűd felső szólamaként, tárgyyszerűen beszél az alfarhangok különböző fajtáiról, a technikus pedig ezeket alsó szólamként konkrét effektekkel támasztja alá.

Kezdetben minden rendben is ment. Horváth lírai fölvezetéssel haladt a főtéma felé, s miközben nosztalgiával villantotta fel az eddigi jó idő arcát, fájdalmát fejezte ki annak elszelelése miatt. Ezután az „elszelelés” formai lehetőségéből bontotta ki az emberi szelek sokféleségét. Mint láttuk, összesen hat szélfajtánkkal foglalkozott, amelyeket konzekvens dramaturgiával állított sorrendbe, különös tekintettel ezeknek a hangok kiadóra, illetve befogadóra gyakorolt hatására. A mű csúcspontján a harmadik és negyedik epizód állt (s ha az introdukciót is beszámítjuk, akkor ez az egész előadás aranyetszéspontját jelenti), amelyekben Horváth a mindent elsöprő és emberi akarattal már megállíthatatlan durrantások elemi erejét érzékeltette. Lecsengetésként pedig a mindig beváló hangszercserét választotta: az utolsó, majd a kódaként megjelenő, szelídebb effektek már nem segghangok, hanem a saját szájhangjai voltak.

A hiba akkor csúszott be, amikor a technikusnak, rögtön az elején, egy meglepő, lövésszerű pukkantást kellett volna beadnia, amely azonban általunk ismeretlen okból elmaradt. De ami még rosszabb: eggyel arrább csúszott, s így a fülsiketítő durranás a másodikként következő, *„és van az a szél, hát ami olyan észrevehe... mondjuk azt, hogy olyan nőies szél”* szövegbe barmolt bele, és verte szét a maga indokolatlan kontrasztjával az etűd közegét.

Előadói erény, hogy szeme se rebbent, és a profi művészek rutinjával billentette vissza a művet a maga kerékvágásába, hogy azután rendben előkészítse a dramaturgiai csúcspontot, majd a levezetést. Az emancipáltabb nőket kivéve (akik esetleg nehezményezhették, hogy ugyan mitől női specifikum az észrevehetetlenség) a nézők többsége úgy érezhette, hogy mi sem történt.

A csatorna ennek ellenére hamar eltüntette a honlapjáról az esetet rögzítő videót (amely viszont magánszorgalmú dokumentaristák jóvoltából most is látható. Csak remélni merjük, hogy nem érik majd súlyos retorziók a hiba miatt az adás technikusát. Amennyiben mégis ilyesmivel kísérleteznének, vigaszképp üzenjük neki, hogy tisztában vagyunk ártatlanságával. Sőt, még azt is el tudjuk képzelni, hogy zavarba jött a szokatlan feladattól, és ezért hibázott. Amire azt tudjuk mondani, hogy mi is zavarba jönnénk. Mert bár ismert és megszokott jelenség, hogy ahol a párt- és hatalmi politika veszi át az uralmat, ott egy idő után menetrendszerűen a szar kezd uralkodni, valahogy ezen mi magunk is, még mindig és sokadszorra, képesek vagyunk elcsodálkozni.